

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Helenou Nebesařovou jako samosoudkyní v právní věci

žalobce: **Petr R.**, nar. xx, bytem xxx
zast. JUDr. Davidem Kuboněm, advokátem, Letenská 121/8, Praha 1

proti

žalovaným: 1/ **Volkswagen Aktiengesellschaft**, se sídlem Berliner Ring 2, 384 40 Wolfsburg, Spolková republika Německo
zast. Mgr. Robertem Němcem, LL.M., advokátem, Jáchymova 26/2, Praha 1
2/ **Porsche Česká republika s.r.o.**, IČO: 25654012, se sídlem Radlická 740/113d, Praha 5
zast. JUDr. Radanem Kubrem, Jáchymova 26/2, Praha 1

o zaplacení částky 52.032,50 Kč s přísl.

t a k t o :

Námítka žalovaného č.1/ nedostatku pravomoci zdejšího soudu, se **zamítá**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá po žalovaných zaplacení částky 52.032,50 Kč jako finančního zadostiučinění v penězích z titulu nekalé soutěže. V žalobě uvedl, že je vlastníkem osobního automobilu Volkswagen, který nabyt na základě kupní smlouvy ze dne 29.11.2013 za kupní cenu 520.325,-Kč. Žalovaný č.1/ je výrobcem předm. vozidla. Žalovaný č.2/ je importérem vozidel koncernu Volkswagen do České republiky a zastupuje žalovaného č.1/ v ČR jako generální zmocněnec, přičemž oba žalovaní jsou členy stejného koncernu a jednají ve shodě. Žalovaná strana úmyslně a vědomě porušila nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES/ č.715/2007 o emisích, a to instalací „odpojovacího zařízení“ do koncernových vozů, která vyřazuje z činnosti některé funkce motoru vedoucí k omezení produkovaných emisí v době laboratorního testování. Tento podvodný systém byl instalován výlučně za účelem umělého snížení emisí. Koncern přitom sliboval nízké emise, ekologicky šetrná vozidla se skvělými jízdními vlastnostmi. Spotřebitelé (včetně žalobce) této falešné proklamaci uvěřili a v období 2009 až 2013 si jen v Evropě pořídili více než 8 mil. předm. vozidel. Žalobce má za to, že žalovaní se tak vůči žalobci jako spotřebiteli dopustili nekalé praxe, čímž je naplněna generální klauzule ust. § 2976 OZ.

Žalovaný č.1/ namítl, že zdejší soud nemá pravomoc ve vztahu k 1.žalovanému věc projednat a rozhodnout. Odkázal na čl. 4 odst.1 a čl. 5 odst.1 nařízení Evropského a Rady (EU) č. 1215/2012 (dále jen Nařízení), kterým se stanoví pravidla mezinárodní příslušnosti soudů v rámci Evropské Unie s tím, že Nařízení je založeno na principu, že osoba má být žalovaná primárně u „svého“ soudu tj. soudu členského státu, v němž má své bydliště či sídlo. Žalovaný č.1/ má za to, že na danou věc nelze aplikovat čl. 8 odst.1 Nařízení, neboť v případě této žaloby proti žalovaným č.1/ a 2/ není splněn předpoklad, že právní nároky jsou spojeny tak úzce, že je účelné je projednat a rozhodnout společně, aby se zabránilo vydání vzájemně neslučitelných rozhodnutí v oddělených řízeních. V této souvislosti žalovaný č.1/ zdůraznil, že je výrobcem vozidel, kdežto žalovaný č.2/ je jejich importérem. Činnost žalovaných má tedy rozdílnou

povahu a žalobce v žalobě nijak nespecifikuje, který žalovaný a kterým jednáním se dopustil protiprávního jednání, z něhož žalobce dovozuje údajný nárok.

Žalobce s námitkou žalovaného č.1/ nesouhlasil s tím, že pravomoc zdejšího soudu ve vztahu k žalovanému č.1/ dovozuje zejména z čl.7 odst. odst.2 Nařízení, neboť předmětné vozidlo zakoupil, registroval a užíval na území České republiky. Jedná se tedy o místo, kde došlo či může dojít ke škodné události v souvislosti s protiprávním jednáním obou žalovaných.

Podle ust. § 103 o.s.ř. soud vždy zkoumá z úřední povinnosti, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé. Jednou z podmínek řízení je i pravomoc soudu věc projednat a rozhodnout, tedy v daném případě pravomoc tuzemských soudů ve vztahu k cizině resp. žalovanému č.1/, který sídlí na území jiného členského státu Evropské Unie. V daném případě se tedy příslušnost zdejšího soudu řídí Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č.1215/2012 (tzk. Brusel I.). Soud má za to, že pravomoc resp. příslušnost zdejšího soudu věc projednat a rozhodnout je dána, a to z několika Nařízením stanovených důvodů. Soud předně nesouhlasí s námitkou žalovaného č.1/, že na danou věc se nevztahuje čl. 8 odst.1 Nařízení. Sídlo žalovaného č.2/ je na území České republiky, přičemž uplatněný nárok žaloby z titulu tvrzené nekalé soutěže vychází vůči oběma žalovaným ze stejného skutkového základu. Posouzení pasivní legitimace jednotlivých žalovaných ve sporu pak není otázkou pravomoci zdejšího soudu, ale hmotněprávním posouzením. Soud dále konstatuje, že se ztotožňuje s argumentací žalobce, že v daném případě je na místě i aplikace čl. 7 odst.2 Nařízení, neboť žalobce spojuje tvrzené nekalosoutěžní jednání žalovaných s vozidlem, které zakoupil a užívá na území České republiky. Pokud by tedy došlo ke škodné události v souvislosti s napadeným protiprávním jednáním žalovaných, jednalo by se o území České republiky. V neposlední řadě soud dovozuje svoji pravomoc věc projednat a rozhodnout z čl. 18 odst.1 Nařízení. Žalobce je ve smyslu právní úpravy ochrany proti nekalé soutěži spotřebitelem (zákazníkem). Citovaný článek pak zaručuje spotřebiteli právo podat žalobu bez ohledu na bydliště (sídlo) druhé strany u soudu místa, kde má spotřebitel své bydliště. Opačný výklad by v posuzovaném případě byl v rozporu s právní úpravou EU ochrany spotřebitelů. Soud tedy uzavírá, že neshledal námitku žalovaného č.1/ nedostatku pravomoci jako důvodnou. Nad rámec pouze konstatuje, že v dané věci je dle příslušných ustanovení o.s.ř. zdejší soud věcně a místně příslušný, což ostatně nebylo ani žádným z účastníků namítáno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení prostřednictvím podepsaného soudu k Vrchnímu soudu v Praze.

V Praze dne 17. října 2018

JUDr. Helena Nebesařová v. r.
předsedkyně senátu